

Es trobà sota el coixí el manuscrit d'un nou llibre de poemes "Ossa menor" el darrer pòstum (1925) i amb ell, clou la seva obra.

La casa que vull, / que la mar la vegi / i uns arbres amb fruit / que me la festegin./ Que dugui un camí / lluent de rosada, / no molt lluny dels pins / que la pluja amainen./ Per si em cal repòs / que la lluna hi vingui; / i quan surti el sol / que el bon dia em digui. / [...]

"La gesta dels estels" –La casa que jo vull.

Club de lectura de poesia

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Ferran Aisa i Mei Vidal

**JOAN
SALVAT-
PAPASSEIT**

1894
1924

EDITORIAL BASE

Joan Salvat-
Papasseit

Club de lectura de poesia
Dilluns 4 de maig

A 2/4 de 7 de la tarda

Joan Salvat-Papasseit, Barcelona (16-05-1894, 1ers-05-1924)

Cenyint-me al que ens explica Carme Arnau en un recull de tres poemes catalans a edc.62/n.75. Salvat-Papasseit, forçat per dificultats econòmiques, degut a la mort del pare, va treballar de ben jove per ajudar a la mare.

Amb disset anys conegué una colla d'amics: el llibreter Emili Eroles i Joan Alavedra.

D'esperit rebel i altament autodidacta amb disset anys conegué una colla d'amics: el llibreter Emili Eroles, Joan Alavedra i altres i començà a freqüentar penyes literàries on descobrí: Nietzsche, Ibsen, Gorki i se sentí atret per posicions extremes. Col·laborà en algunes revistes "*Los Miserables*", "*Sabadell Federal*", "*Justicia Social*" i aplegà molts dels seus articles en un volum que passà desapercbut *Humo de fàbrica* (1918) any en que es casà i anar a viure a Sitges on va patir la primera crisi important de la malaltia que l'havia de portar a la mort.

Poeta avantguardista, simpatitzant dels corrents anarquistes i socialistes de l'època, de retorn a Barcelona, feu amistat amb Tomàs Garcés i, a dins de les seves publicacions (*Mar Vella* 1919) publica el seu 1er. llibre de versos *Poemes en ondes hertzianes* (1919) un llibre subversiu tan del punt de vista social com formal, reflectint en ell l'admiraçió per Marinetti i Apollinaire. Als escrits *Concepte del poeta* (1919) i *Contra els poetes en minúscula. Primer manifest futurista català* (1920) on defineix el que ell entén per un poeta (i jo, m'identifico plenament).

Jo us convido, poetes, a que sigueu futurs, és a dir, immortals. A que canteu avui com el dia d'avui. Que no mediu els versos, ni els compteu amb els dits, ni els cobreu

amb diners. Vivim sempre de nou. El demà és més bell sempre que el passat. I si voleu rimar, podeu rimar: però sigueu Poetes, Poetes amb majúscules: altius, valents, heroics i sobre tot sincers.

Joan Salvat-Papasseit

Contra els poetes amb minúscula.

Primer manifest català futurista.

L'irradiador del port i les gavines (1921) que comença amb un cant de lluita, aquí -segons Joaquim Molas- ja anava deixant enrere la seva agressiva radicalitat iniciant una poesia personal. En alguns poemes queda reflectida la realitat suburbial, realitat tenyida de sentimentalisme de la que el poeta s'allunya resignat degut a la malaltia. Res no és mesquí / ni cap hora és isarda, / ni és fosca la ventura de la nit.

Les conspiracions (1922) escrit al sanatori, Salvat-Papasseit plasma el seu nacionalisme militant, en ell, de fet recull les dèries revolucionaries de joventut.

Lageta dels estels (1922) és considerat el seu millor llibre.

El poema de la rosa als llavis (1923) mostra una poesia-eròtica amorosa lírica catalana molt original. Joan Teixidor digué sobre aquest llibre de Salvat-Papasseit "No compta la poesia catalana moderna amb cap poema d'amor que deixi tan al descobert intimitats eròtiques i doni al mateix temps una impressió tan extraordinària de netedat". Botons de foc al cor / la fiblada d'amor- / però els déus s'hi tatuaven. (Divisa inicial d'aquest poemari.)

La malaltia s'agreujà i el 1922 el passà fent cura de repòs al Pirineus, que ja no deixà, morí a primers d'agost 1924 després d'una agonia dura d'home revoltat pel seu destí.